

N-am ținut niciodată cu Steaua, atâta vreme cât a jucat în campionatul intern. Am fost susținător o bună perioadă de timp al Stelei și al tuturor echipelor românești care evoluau în întâlniri internaționale cu miză. Am fost...

Acum, interesul meu pentru a urmări jocuri de fotbal în care sunt implicate echipe românești e zero. Nu pot să-mi irosesc timpul văzând niște jucători aduși de pe mai toate continentele evoluând prost, alături de autohtonii noștri plini de ifose și lipsiți până la cote alarmante de valoare fotbalistică.

Despre politica federației de specialitate (dacă o avea vreuna...) nu mai vreau să repet cele scrise cu ceva timp în urmă. Acum, e momentul să lăsăm jucătorii în micimea lor și să observăm cum a pătruns infatuarea românească „ante portas”, dacă nu deranjează cumva expresia scrisă aici într-un context mult mai mic, aproape inobservabil, față de momentul istoric în care a fost rostită.

Infatuarea românească n-are limite. Nici în sport, nici în politică, și n-are, până la urmă, nicio limită de autocontrol (în primul rând) cât îi țărișoara noastră de lungă și de lată. La noi, una se spune și alta se face. Una se declară înainte, altceva iese după...

Am avut „inspirația” să salvez în calculator declarațiile directorului tehnic al Stelei, Mirel Rădoi. Director tehnic, de fapt, antrenorul echipei care era odată ceea ce era... Dacă UEFA a zis că Rădoi n-are nu știu ce licență și nu poate fi antrenor, a fost trecut în actele oficiale ale echipei director tehnic. Treaba lor... a UEFA și a clubului românesc.

Pe mine chiar începe să mă îngrijoreze comportamentul unor români înainte de mari confruntări sportive. Înainte, suntem zmei! După, am fost mai buni, dar n-am avut noroc! Cam asta auzim sau citim... Rădoi a câștigat bani mulți în țările arabe și acum s-a întors la Steaua, direct în funcția de antrenor principal (chiar dacă Europa a zis că nu se poate). Îmbrăcat impecabil pe banca antrenorilor, cu ținută de prezentator de modă experimentat, stăpân pe situație, dornic de performanțe sportive cu echipa sa de suflet. Așa părea, până mai ieri, finul lui nea Gigi. Doar că starea de „roz” a trecut destul de repede, odată cu meciul tur jucat de Steaua contra Partizanilor din Belgrad. A fost 1-1, dar Mirel știa că returul, dacă e pregătit cum trebuie, putea aduce calificarea echipei sale. Totul a fost minuțios pus la punct. A mai rămas de ieșit în public cu o declarație pe care, citind-o sau auzind-o, să se înfioare adversarii Stelei, indiferent de fotbalul lor cel de toate serile sau de politica de cadre fotbalistice, care nu neapărat seamănă cu cea a noastră, care-i catastrofală, după cum ușor se poate observa.

Iar declarația antrenorului fără acte în regulă, a fost aceasta:

„Sunt sigur că ne vom califica la Belgrad. Atmosfera va mobiliza în plus jucătorii noștri. Nu mai avem nimic de pierdut, vom merge la Belgrad să câștigăm“;

Și n-au câștigat, dar au fost mai buni ca adversarii! Cel puțin două treimi din meci au fost mai buni decât partizanii. Am făcut altceva decât să mă uit la meci, conform obiceiului de la care nu mă abat de câțiva ani, și asta cu sprijinul evident al fotbaliștilor care joacă pe la noi. Deși n-am văzut meciul, știu că steliștii au fost mai buni cam 2/3 din tot meciul de la Belgrad. Știu asta de la Mirel Rădoi, care declara că

„Drumul către Ligă s-a terminat, dar vrem să jucăm în Europa League. Suntem dezamăgiți, dar e obligatoriu să rămânem în cupele europene. Eu zic, totuși, că am arătat că suntem net superiori lui Partizan! În afara ultimelor 30 de minute, am arătat că suntem net superiori și meritam să ne calificăm“;

Mai pe înțeles, cum naiba adversarii echipei românești n-au observat că Steaua a fost mai bună 60 din cele 90 de minute ale meciului? Cum nu s-au declarat învinși de la pauză? Toată lumea ar fi fost fericită atunci: sârbii din tribună că puteau prinde tramvaiul spre casă, sârbii din teren că au fost eliminați de o echipă care are doar numele și istoria, steliștii din teren că puteau prinde un avion mai devreme spre țară, telespectatorii români că puteau găsi și altceva (in)util de făcut decât să vadă un meci de fotbal cu final cunoscut atunci când joacă ai noștri.

Dar socotela de-acasă nu s-a potrivit cu cea de la Belgrad... Steaua a fost eliminată, și acum mai mult ca sigur va fi din nou eliminată, de data aceasta de Rosenborg.

N-am mai stat să adun declarațiile directorului tehnic-antrenor-fin înaintea meciului, dar sunt convins că au fost în aceeași notă optimistă, așa cum sunt toate înainte.

Se vede treaba că nu-i suficient să vrei. Trebuie să și poți...Nu-i suficient să vrea susținătorul principal să te vadă antrenor din prima la o echipă care a fost cândva fala întregii României, fotbalistice sau nu. Meseria de antrenor e chiar o meserie, și se învață etapă cu etapă, așa cum un meseriaș bun e la început un necalificat oarecare, apoi, prin străduința sa, prin ambiție și perseverență, poate ajunge un bun specialist.

Poate că Mirel Rădoi ar trebui să înțeleagă că până să antreneze Steaua, ar fi trebuit să înceapă cu echipe mai mici. Echipe dornice de un antrenor-jucător avem și pe la noi prin județ. Sunt sigur că lui Mirel i s-a spus un basm frumos, numit „Avântul Bârsana”...

Și e doar un exemplu. Pot fi multe altele. Regula este că trebuie de început de jos în sus. Cine nu face așa, va merge (mai exact: va cădea) de sus în jos. Atunci doare...